Győri László

A rab

Rab vagyok, mert bezárt az anyanyelv.
Börtönöm, hogy csak magyarul tudok
beszélni, írni, mondani: „Jó napot!”

Olvasni hírt, bármilyen bagatell,
új regényt vagy egy-egy új költeményt,
megtudni, hogy merre tartanak

a kortársak, milyen új gondolat
tör előre, milyen új eszme, vélt
vagy valóban új forma indul el

új formára sarkallni engem is
ebben a szögletben, ezen a kis
helyen, ezen a kis nyelven, amely

magában szűk, és akkor tágasabb,
hogyha kívülre, messzire tekint.
Én nem tudok. Csak növesztem a kínt,

egyre nő bennem, egyre kanyarul
a mélyben az önvád, hogy nem tudok
eszmét cserélni csupán magyarul,

anyanyelvemen. Mézédes burok.
Báb vagyok benne, őriz és ragaszt.
Noha elkezdtem sokszor ezt meg azt,

elment a spanyol, francia, maradt
a magyar. Jó s egyetlen vigaszom,
amely föloldja minden panaszom,

hogy megtanultam épen a magyart.

Az aranycsapat

A spájzban a szekrény ajtaján
celluxszal gondosan fölragasztva
az Aranycsapat. Ha belépek,
őket látom. A szekrényben,
dobozokban
szögek, facsavarok, tiplik,
ecsetek, gipsz, fúrófejek.
Ha szükségem van valamire,
s nyitom a szekrényt, az ajtószárnyon
elém csapódik az Aranycsapat képe.
Az internetről nyomtattam ki,
amikor Buzánszky meghalt,
az utolsó. Vele temették el
végleg az Aranycsapatot.
Kifúrom, amit ki kell fúrnom,
és újra kinyitom az ajtót.
És újra meglódulnak ők.
Zakariás halt meg legelőször,
akit Bern után elhagyott az Isten,
Kocsis gyanús körülmények között
Barcelonában az ablakon kizuhant.

Hárman ülnek elöl leguggolva:
Lantos, Puskás, Kocsis,
a többi mögöttük álló
mind-mind másféle pózban.
A labda Lóránt kezében.
A labda meghalt, és vele a győzelem.
A fényes kudarc a mi hálónkba hullott.
Czibor – egyedül – kevésbé fegyelmezetten,
Czibor – egyedül – máshogyan áll,
mint a többiek: kezét összefonja.
Különbözik. Mi a szándéka, oka,
hogy nem úgy áll, mint a többiek?
Mi rejlik benne? Többre tör?
A többiek is többre törtek.

Különböztek, a legkülönbek
voltak a végső vereség ellenére.
Jobban és szebben vesztettek mindenkinél.

Fúrófejkészlet, szög, vascsavar
előtt a szekrény ajtaján
négy cellux csík rögzíti le
az Aranycsapatot a félhomályban.
Csak ha felgyújtom a villanyt,
akkor látszanak: a spájz sötét,
csak egy kis ablakon át szivárog a fény.
Itt, a félhomályba veszve élnek
Bozsik, Budai II, Buzánszky, Czibor,
Grosics, Hidegkuti, Kocsis, Lantos,
Lóránt, Puskás, Zakariás.

Betlehem

Csördül a csordás ostora,
gomolyog a város pora,
veri a kékes levegőt,
lötyögő tőgyű jámborok
keresik már a legelőt,
a sok tehén tolongva,
csordába gyűlve bőg.

És este ugyanígy.
Bőgnek a hazatérő barmok,
duzzadó tőgyüket rengetik,
tele van tejjel a tőgy.
Kiválik egy,
és megáll a ház előtt,
hívja az istálló, a jászol, a szalma,
csak bőg és egyre bőg.

Nyílik a Karácsony kapuja,
nyomában a Szűz jön Szamárháton.